

Bogdan Vlăduță și umbrele sale de la Catacomba

Primită cu entuziasm de presă, expoziția tânărului pictor Bogdan Vlăduță de la Catacomba e în măsură să provoace meditația. Lucrările sale sunt reunite pentru prima dată într-o expoziție personală, organizată cu desăvârșită știință și bun gust, în penumbra - și ea în măsură să trezească meditația - a beciurilor de la Muzeul Colectiilor. Născut în 1971, Bogdan Vlăduță a făcut pași importanți spre afirmare, începând cu expoziția de la Academia de Artă, din 1993, continuând cu alte participări la expoziții de la Budapesta (Pas d'accord avec Zefirelli), Cluj (Filocalia), București (Catacomba - Icoană și dolorism), Charleroi-Belgia, București - Galeria Parlamentului și, chiar din acest an, la Roma: Sacral în artă și Bizantio Latina.

Lucrările sale, prezentate la Catacomba, tind spre esența lucrurilor și a ființei. Lucrurile sunt cele umile, o masă, lăzi dreptunghiulare, pe fondul

căroră se mai păstrează ca niște umbre ale ființelor, contururi, pete, parcă reluând pe lemn imaginea de pe giulgiul de la Torino, câni simple, grupate sau câte una, la un moment dat sugerând mici ochiuri într-un negru dens, câțiva cartofi grupați cu grijă și multe căpățâni albe, de usturoi, aruncate pe suprafețe lungi dreptunghiulare, ca niște picături dintr-o fecundă, de sus. Un colț de pâine stă și el, liber de orice influențe ale altor obiecte, răspunzând doar unei pete întunecate ce poate sugera întregul din care s-a desprins. Și printre toate omul întins, ori câte un cap, schițat pe scândură, în liniile sale ultime, esențiale. Totul parcă e povestea, reluată în șoapta unor culori abia puse, unei morți umile și a ce mai rămâne în urma ei. Nu bogății, nu inutile obiecte de lux, menite parcă mai mult să-i sfideze pe ceilalți decât să folosească posesorilor. Un strigăt al bunului simț, pierdut prea adesea

azi, pentru revenirea la elementele esențiale, umile, ale unei vieți modeste. Dar poate că mergem prea departe cu interpretarea. Oricum, simplitatea dă o notă reconfortantă de desăvârșire, de liniște finală, departe de zgomotele inutile ale lumii. Din spatele acestor umbre cristice pe scânduri groase de lemn geluit, al acestor farfurii-străchini, al cartofilor și al usturoiului, vorbește parcă o lume biblică, originală. Nimic nu e strident, strigător, nimic nu e modă a vreunei zile, în semnele/semnalele pe care ni le face Bogdan Vlăduță de la Catacomba. Și nici că se putea găsi

un spațiu mai potrivit pentru aceste imagini ce sugerează, decât subpământul acesta, asemănător unui mormânt uitat al unor martiri creștini din epoci depărtate.

Nicolae Prelipceanu